

izvrstnosti poezije njegove. — Kedar se prikaže Koseskega „Paklo“ in naposled „Dodatek“, poprijemati so ga jeli v Narodu 1878 in 1880 (— b i Slavomil), v Zvonu l. 1879 S. Rutar, in l. 1881 Fr. Levstik itd. tako da je priklopila kritika do ogrozne trditve na pr.: „Brez okoliša je treba povedati: Koseski nij pesnik — nikoli pesnik bil nij. — Koseski ne piše slovanski, ne piše ni slovenski, v katerem jezici niti vrstice ne more naravno in prosto misliti. Njega jezik je kombinacija samoglavéga, v slovanstvu o vsem nevédnega pedanta itd. (Slov. Nar. XI. 26. 27)!“ — Proti raznim napadom branil ga je verno vsa leta Dr. J. Bleiweis ter je ono nepravredno početje srdit imenoval „literarni bašibožukizem itd!“ Z mladega se Koseski slovenščine dobro ni mogel naučiti, pozneje pa je živel skoro vedno v tujih, nemških in laških družbah, nikoli v sredi med narodom slovenskim; ni čudo, ako je naposled svojim mislim iskal besed največ po slovarjih! — „Noviška, Cigaletova in Wiesthallerjeva hvala, kakor Stritarjeva, Levstikova, Rutarjeva in Žvabova graja, posebno pa živi vzgledi večaolepkih poezij drugih pesnikov slovenskih, dali so Slovencem priliko pravično soditi Koseskega: hvaliti na njem, kar je hvale, a grajati, kar je graje vrednega. In ako tudi dan danes Koseski ne stoji več na vrhunci slovenskega Parnasa, vendar slovenski narod na veke v svojem srci ohrani hvaležen spomin vsem mnogovrstnim in pravim zaslugam njegovim (Zvon 1884 str. 252).“

Človeštva blag izgled zasramovati,
Je vergla te v smeti posmeha slá.
Lepóti zmir smehún pravico krati,
Ne verje ne v svetnika, ne v Bogá;
Razrušiti zaklade sercu kani,
Preganja dim — in sveto véro rani.

Alj, kakor ti, priprostiga iz krila,
Selanka tud pobožna, kakor ti,
Mogočno da ti róko pevska Vila,
Na svitli tron te v zvezde posadi,
Ovije te z blišečim žarki tečno,
In, serca plod, živela boš na večno.

Černiti scer je vajen svet, kar sije,
Podreti v prah visóko mu je mar;
Pa se ne boj! Še serc veliko bije,
Ki vneta so za svit in čisto stvar,
Zijavni terg življenje v kvantah gubi,
Blagejši duh podobe višji ljubi.

(Divica Orleanska.)

Iz šole za šolo.

Razzlogovanje.

(Sestavil **Fr. Jamšek.**)

(Konec.)

LI.

Samoglasnika š in ž.

Narek 1. Škodljiva žival je miš, odprav'no jo iz hiš! To ti je peza! vem, da je moja koža rudeča od težkega koša. Uboga starica že malo živa, pa še vedno pridno šiva. Mož! koliko mi daste za ta nož? — Predenj sedeš, poglej na sedež! Ti presneti, objedni jež, kol'ko sadja pač poješ! Sestra je rekla, da žaba že regljá. Zapri vežo, da ujamem vešo. Za naju bo to prehuda teža; sva še teša. Vrzi nekaj kož v koš in nesi jih našemu usnjarju; ne pozabi na rovaš! Vrba se že muži; je že v muzgi! Včera sem se kratkočasil pri muziki; kako so godci godli! Nekateri še računijo na groše.

Narek 2. Tvoja praznja obleka je prašna, izpraši predenj jo hraniš; pa ne praši mi v sobi! Kiša curi, pravi Hrvat, kadar gre dež. Kedaj me bodeš obiskal? Mesto zdravih domačih kvasecev, rabijo vedno bolj drože od piva. Veš, kaj je Ormož? Kdo

rabi gož? Pešči hodijo peš. Lovci so šli na lov peš in jež. Pri železnicah se porabi največ železja. Češplje so priljubljen sad. Suščev prah gre sè zlatom na tehtnico. V Ameriki še zdaj kupčujejo sè sužniki, kakor pri nas z živino. Mlečna kaša je otročja paša. Kdor maže, njemu kaže. Laž ima kratke noge. Naš Pajdaš ne vzame poprej, — dokler mu ne daš. — (Vaš pes — menda tudi tako)?

LII.

Neločljiva **lj** (zlasti v rodilniku dvojine in množine).

(Učitelj napiše na šolsko desko, učenci prepisejo v sešitke).

1. a) Samostalniki v edninskem, dvojinskem in množinskem imenovalniku: me-tulj, me-tu-lja, me-tu-lji; pri-ja-telj, pri-ja-te-lja, pri-ja-te-lji; če-bulj, če-bu-lja, če-bu-lji; kra-gulj, kra-gu-lja, kra-gu-lji; — kok-lja, kok-lji, kok-lje; dre-nu-lja, dre-nu-lji, dre-nu-lje; če-šu-lja, če-šu-lji, če-šu-lje; mrav-lja, mrav-lji, mrav-lje; de-te-lja, de-te-lji, de-te-lje; po-ste-lja, po-ste-lji, po-ste-lje; zem-lja, zem-lji, zem-lje; po-ve-lje, po-ve-lji, po-ve-lja.

b) V rodilniku dvojine in množine: me-tu-ljev, pri-ja-teljev, če-bu-ljev, kra-gu-ljev; — ko-kelj, dre-nulj, če-šulj, mra-velj, de-telj, po-stelj, ze-melj; — po-velj.

Narek 1. Marijno Celje je imenitna božja pot na Gorenjem Štajarskem. Pulj je znamenito primorsko mesto. Drava teče čez obširno Ptujsko polje. Drávina hči je Drávina, ki teče mimo Studenice in Makolj v njo. Mož, me ni volja vóla prodati, dajete mi premalo zanj. Na Slovenskem je več širnih polj. V pesmarici je pet pól papirja. Rabelj je brez usmiljenja. Pri nas sadijo že tudi hmelj; njegovo cvetje je za pivo. Kokolj cvetè rudeče. Ogljar žgè (kuha) oglje iz raznega lesa. Kdo zna piskati na orgljice? Makovo seme je oljnato. V Savinski dolini je preprijazna Gora Oljska z lepo cerkvijo in s krasnim razgledom.

2. a) Samostalniki v edninskem, dvojinskem in množinskem imenovalniku: žulj, žu-lja, žu-lji; u-či-telj, u-či-te-lja, u-či-te-lji; kralj, kra-lja, kra-lji; molj, mo-lja, mo-lji; dvi-gulj, dvi-gu-lja, dvi-gulji; — zi-be-lja, zi-be-lji, zi-be-lje; krog-lja, krog-lji, krog-lje; že-lja, že-lji, že-lje; sab-lja, sab-lji, sab-lje; žem-lja, žem-lji, žem-lje; ši-ve-lja, ši-ve-lji, ši-ve-lje; — po-lje, po-lji, po-lja.

b) Isti samostalniki v rodilniku dvojine in množine: žu-ljev, u-či-te-ljev, kra-ljev, mo-ljev, dvi-gu-ljev; — zi-belj, kro-gelj, želj (željá), sa-belj, že-melj, ši-velj; — polj.

Narek 2. Starodavno Celje je v Savinski dolini. Savína je Sávína hči, s katero se združi pri Zidanem Mostu. V Dalmaciji rastejo oljke; iz njihovega ploda stiska se mirno in svetilno (laško) olje. Bratje, naše življenje je popotovanje. Molj tepe dragoletnika. Ako imaš zvestega prijatelja (verno prijateljico), ne pozabi nikdar nanj. Svatje so židane volje. Orgljavec orglja; orglje napravi orgljar. Po Slovenskem je že mnogo lepih hmeljnikov. Kolibri je manjši od kraljička. Poznaš kokalj in ljuliko? Kraljičina je kraljeva, cesaričina pa cesarjeva hči. Le eno veselje še čaka na mé.

LIII.

Neločljiva **nj** (zlasti v rodilniku dvojine in množine).

(Učitelj napiše na šolsko tablo, učenci pa prepisujejo).

1. a) Samostalniki v imenovalniku ednine, dvojine in množine: konj, ko-nja, ko-nji; stenj, ste-nja, ste-nji; — svi-nja, svi-nji, svi-nje; sre-nja, sre-nji, sre-nje; ka-nja, ka-nji, ka-nje; — de-ja-nje, de-ja-nji, de-ja-nja.

b) V dvojinskem in množinskem rodilniku: ko-njev (konj), ste-njev, — svinj, srenj, kanj; — dejanj.

Narek 1. Španija je kraljestvo. Španjski (namesto: španijski) kralj Alfonzo je umrl l. 1885. Belgija je tudi kraljevina. Belgijski kralj (ne znabití: belgski) kralj je

tast našega prestolo-naslednika. Sibirj je mesto na Erdeljskem, Senj pa ob Jadranskem morji. Črnogorci plačevali so Turkom danj, dokler jim ni napočil dan svobode. Svinjskega mesa ali svinjine ne smejo uživati bolniki; zakaj li ne? — Vojak, tukaj je več konj (konjev); izberi si jednega, da sedeš nanj (na njega). V Dalmaciji imajo mule in osle mesto konj, drobnino mesto govede, ter mehove mesto sodov. Kupite kaj pinj? — Pinj ne, pa dinj bi kupili. Sanje so prazne špranje. Ako se bliža huda ura, pogási ogenj na ognjišči! Ne spenjajte se po vodnjakovem oklepu, da ne pade kdo vanj (v njega). Poznaš panj s premakljivimi satniki?

2. a) Samostalniki v imenovalniku ednine, dvojine in množine: panj, pa-nja, panji; danj (tribut), da-nja, da-nji; — pi-nja, pi-nji, pi-nje; di-nja, di-nji, dinje; kuhi-nja, ku-hi-nji, ku-hi-nje; — zna-me-nje, zna-me-nji, zna-me-nja.

b) Isti samostalniki v dvojinskem in množinskem roditeljskem: pa-njev, da-njev; — pinj, dinj, ku-hinj; — zna-menj.

Narek 2. Tudi konjsko meso je užitno. Nekdaj je bil Kranj prestolno mesto na Kranjskem. Poznaš španjsko muho? — Židje in mohamedani zdržujejo se svinjskega mesa; zadnji tudi vina. Zmanjkalo nam je kruha; skoči k peku ponj! Ti li dopade moj voziček? Koliko mi daš zanj? Za ravnine je konj, za brda vol, za puščave je kamela. Otrni z otrinjalkom stenj! Kaki vonj razprostira se od cvetoče ajde! tù je paše za čebele; glej jih, kako pridno nosijo v svoj panj! Večina odločuje, ne manjšina.

LIV.

Spreminjanje soglasnikov: g v ž, tudi v z, h v š.

Kedaj bo kmet ovce strigel? Tudi jaz rad strižem volno. Strizi jo tudi ti! Bog je dal deset zapovedi; pravimo jim božje zapovedi. V trgu Ljubno imajo tržni dan. Med svati sta tudi drug in družica. Ne lagati, laž je greh. Ta nožič ni bil drag; oče so mi ga kupili na javni dražbi. Naš sosed je gluh; pri topničarjih je oglušil. Sveti Jožef je lomil Jezusu kruh; on je bil njegov krušni oče. Cvet je suh; kaj bo, ako bo še en čas trajala suša! Letos je bil (ni bil) sušec suh. Smeh me sili, kadar vidim smešne opice. Koliko muh in mušic je že mrtvih pri nastavljeni mušnici (steklici)! Kdo ima uho, pa vender ne sliši? Hudomušnik jih ima za ušesi. Začetek modrosti je strah božji. Majhnih otrok ne strašiti! Kaj služi vrabcem za strašilo? Zajca je lahko splašiti, ker je plaha žival. „Podčrtajmo dotične besede!“

LV.

Spreminjanje soglasnikov: k v č, tudi v c, e v é.

Katero okó ne vidi? Oči so duši okna. Nad očesi ste obrvi. Roka drži za ročnik. Ročka je steklena. Hlače so na roče ali na pas. Otrok je v materinem naročji. Dobri otroci ubogajo na dobro besedo. Ranjenemu junaku hitijo junaci na pomoč. Pekar, peči večji kruh! Pečenka se peče v peči. Kaj še nikdo od sebe rekel ni? Pomisli, predenj kaj rečeš; tudi beseda človeka ubije. Reci, kar hočeš; resnica se preklicati ne da. Oj, ljubo solnce, oj, zlato solnčice! kako dolgo so te oblaki zakrivali! solnčnica se je zastonj po tebi ozirala! Roparska ptica lovi ptiče in ptičice. Kličem in kličem, pa ne dokličem nikogar. Resnica oči kolje. Bodimo resnični! Bolje je krivico trpeti, nego storiti. Pravica se rada skaže. Jeden krivičen krajcar požre deset pravičnih. Rokovice dela rokovičar. Medico kuha medičar. Levíčar jé z levico. Konečao: „Podrižajmo dotične besede!“

LVI.

Spreminjanje soglasnikov: s v š, z v ž.

Triglav je visok, Dachstein je viši. Najlepše je nositi se po svojem stanu. Res okusna in prikladna je noša Kranjic. Kosci gredo za rano kositi. Košnja je težko delo. Ne sramuj se česa prositi, kajti ves svet stoji na prošnji. Koliko vaščanov šteje vas? Koliko tržanov broji trg? Koliko učencev šteje meščanska šola v mestu? Ne pasimo dolgega časa? Cvetje je bučelam paša. Kraševец ljubi svoj pusti Kras tako, kakor Poljanec svoje rodovitno polje. Na Nizozemskem je nizek svet. Prid' vrh planin nižave sin! Betlehem je blizu Jeruzalema. Tudi Turk je naš bližnji. Nekdaj klatili so se volkovi v bližini naših sel. Konečno: „Podčrtajmo dotične besede!“

LVII.

Spreminjanje soglasnikov: z v ž, sk in st v šč.

Po gladkih cestah je lahko voziti. Klanjci opovirajo vožnjo. O povodnji ne prevaža brodnik. Krava pri gobci molze (ne: dojí). Dobra molža vrže denar. Mene mrzi pred onim človekom in moja mržnja je opravičena. Ne iskati jagod po nevarnih krajih! Kdor išče, pa najde. Po potu ne vriskati in kričati! vrišč in krik je znak divjakov. Ne treskati z vratmi! V visoka drevesa rado trešči. V spomladi piskajo otroci na piščali. V puščavi je pusto še bolj, kakor po ogrskih puštah. Poznaš katero zapuščeno siroto? ne zapustimo je mi! V sili sme vsakdo krstiti. Mi smo krščeni. Strn je (ni) gosta. Goščava duši goščo (gojzd). Breskina koščica je trda kot kost. Jetnik je prosil cesarja oproščenja; oprostil ga je. Konečno: „Podrižajmo dotične besede!“

Opómnja: Vsako zadnjih štirih vaj lahko deliš v dva nareka, katerih prvega narekuješ letos, drugega k letu, ako bi ti tako bolje ugajalo.

LVIII.

(Učitelj napiše na šolsko desko, učenci prepíšejo.)

(Predlogi: h, k, o, s, (sè), v, z, ž so besede, tedaj se ne smejo stikati z drugim i besedami. N. pr. Verujem v Boga Očeta.)

Narek 1. Hvala Bogu, prišel sem h kruhu! Dete sili k materi, kakor piške h koklji. Kdaj prideš zopet k meni? Dimnikar pride danes k nam, jutri k vam. Sosed je postavil k hiši hlev. Izgubljeni sin se je vrnil k očetu. Trgovčev Srečko je šel k vojakom. O novem letu drug drugemu srečo voščimo. O velikej noči imamo pirhe ali pisanke. O kresi se dan obesi. Ljudje govoré o meni, o tebi, o nas, o vas, o tem in unem. Zgodovina nam marsikaj pripoveduje o naših sprednikih, o starih Slovanih. Lovec gre s psom na lov. Ne si igrati sè samokresom ali s puško, tudi sè smodnikom ne! V mlinu se dvakrat pové. Pisar piše s peresom, slikar slika s čopičem, zemljemerec risa sè svinčnikom. Z Bogom začnimo vsako delo! S prstom kaže, z jezikom pa laže. Novi župan je moder mož; vse je zadovoljno ž njim. Konečno: „Podrižajte predloge z dotičnimi besedami vred!“

Narek 2. (Poprej napiše učitelj isto na šolsko desko s primerom: „Šel v nebesa.“ — učenci prepíšejo.)

Kdo gre k mizi sit, od mize pa lačen? O božiči delamo jaslice. Ne delati potrate s kruhom! Čevljar si služi kruh s šilom, krojač sè šivanko, kovač s kladivom, tesar sè sekuro in krovec z desko. V vročih deželah ne poznajo snega ni ledú. Ste že slišali pripovedovati o vojski, o kugi, o lakoti, o železnih kobilicah? Ne hodi se kopat v globoko, ali v deročo vodo! V Bosni in v Hercogovini je dokaj Turkov; imejmo poterpljenje ž njimi! Ne kupuj mačka v vreči! Z malim se začne, z velikim se neha. Konečno: „Podčrtajmo predloge z dotičnimi besedami vred!“

LIX.

Hvaležni otrok piše svoji materi za god:

Preljuba mati moja!

Prisrčno me veseli in ne morem se Vsemogočnemu zadosti zahvaliti, da Vas danes jaz, Vaš sin (Vaša hči) zdrave in trdne pozdravljam morem. Presrečni dan je praznik sv. I. (imé materno) za mene ter za vso našo rodbino, kajti danes je slavni god moje ljubeznjive metere, moje največje dobrotnice na zemlji.

Iz globočine srca želim, da bi Vi, predraga mati moja, še mnogokrat obhajali svoje godovanje ter Vam voščim: stanovitno zdravje, blagoslov Božji pri vsem Vašem početju.

Nikoli ne morem povrniti prevelikih dobrot, katere sem do zdaj od Vas prejemal, in pa mile materinske ljubezni, katero ste mi vsikdar tako obilno skazovali. Bog Vam naj vse to povrne! Vsak dan bodem molil s hvaležnim srcem za Vaš časn in večni blagor ter si prizadeval, da Vam bodem sè svojim napredovanjem v šoli in doma delal veselje.

Lepo Vas pozdravljam in Vam roko poljubujem, ter prosim, bodite še dalje mila mati svojemu

V v dan . . .

hvaležnemu sinu
I. I.

LX.

Narek. Florjanek Lenuh-ov in Boštjanek Potepuh-ov, dva popolu brata, navadila sta se brez dela pohajati. — Nekaj let pozneje zasačili so žendarmi pri nekej tatvini dva umazana postopača: Florjana Lenuh-a in Boštjana Potepuh-a. Naj nju pere leskova perača! Njune tetki: Katra Temnica in Kuna Pomivka, — in pa njuna strica: Izidor Čvrčuh in Luka Gladovnik hodili so k njima v ječo, kar pa jima ni bilo ušeč. — Jetnika sta ležala čestokrat zelo gladovna na smrdljivi slami. Še le čez leto in dan sta bila izpuščena iz temnice, to-da izogibal se nju je vsak poštenjak.

Da sta postala Florjanek in Boštjanek tako nesrečna človeka, in da sta poleg tega zapravila še svoje poštenje, kriva je le lenoba in potepanje že v njunih mladih letih. Prigovori pravijo:

1. Mlad berač, star brez hlač.
2. Lenoba je vseh grdob grdoba.
3. Stara navada je železna srajca.
4. Zgodaj začne žgati, kar će kopriva postati.
5. Vsak je sam svoje sreče kovač.
6. Kamor se drevesce nagne, tja pade drevo.

LXI.

Narek. Vso človečanstvo po Evropi, Aziji, Afriki, Ameriki in Avstraliji deli se v petero plemen ali rodov; so 1. beli Kavkazi, 2. rumeni Mongoli, 3. črni Etiopi, 4. bakrorudeči Indijanci, 5. črno-rujavi Malajci. Kaki pa so Eskimovci in pa Hottentotje? — Kje je njih domovina? Iznajdbo stekla pripisuje se Feničanom. Najimenitnejše stave Egipčanov so piramide, obeliski in sfinge. Jako izobražen narod že pred Kristusovim rojstvom bili so slavni Grki ali Heleni. Solon, Likurg, Aristotelj, Sokrat, Diogen i. t. d. so bili grški modrijani. Vojskoven narod bili so Rimljani. Cesarji Rimljanov so bili med drugimi: Avgust, Tiberij, Tit, Neron, Dioklecjan in Romul Avgustul, ki je bil na Slovenskem (v Ptuji) rojen. Kateri jezik govorili so Rimljani? Kje so mesta Jeruzalem? — Damask? — Atene? — Rim? — Ravena? — Solim? — Carigrad?

LXII.

Narek. Pri zasedanji Bosne in Hercegovine l. 1878. udeležili so se pod poveljstvom vojskovodij Filipoviča in Jovanoviča vojaki Štajerci, Kranjci, Korošci, Primorci, Tirolci, Avstrijanci pod in nad Anižo, Čehi, Poljaki, Rusini, Madjari, Hrvatje, Dalmatinci, Slovaki in Srbi. Sita in rešeta delajo Ribničanje, obuvale izgotavljajo Tržičani, robce kvačkajo Idričani, slamnike pletejo Gorenjci, zlasti v Domžalah in vino pridelujejo Dolenjci. S čim se pečajo Notranjci? Mnogo jelovine spravijo podvzetni Gornogoranci po Savini, od Zidanega Mosta naprej po Savi in od Belgrada dalje po Dunavu med naše vzhodne sosedne, kateri tak planinski les zarad nenavadne čvrstote radi kupujejo in ga celó s cekini (zlatniki) plačujejo. — Kaj živi Borovljane? Kaj Haložane? — S čim se smejo ponašati Ljutomerčani? S čim Pohorjanci? — S čim Cirknjani? — S čim Goričani? Čegavih zapoved držali so se Atenci? Čegavih Špartanci? Bodimo ponosni, da smo Avstrijanci!

Književstvo.

„Matica Slovenska“ je ravnokar razposlala knjige za l. 1886. Vsak ud jih vzprejme po troje, in sicer:

— „**Ljubljanski meščanje v minulih stoletjih**“. Kulturhistorične študije, zajete iz Ljubljanskega mestnega arhiva. Spisal Ivan Vrhovec, gimn. profesor. Tisk Blaznikovih naslednikov v Ljubljani 1886, 8, 283 str. Ta knjiga je od konca do kraja prav zelo zanimiva in bode tudi šolam dobro služila.

— „**Zabavna knjižnica**“. I. zvezek ima poljski pisano povest svetovno-znanega pripovedovalca Jos. Ignacija Kraševskega: „**Koča za vasjo**“, katero je poslovenil pokojni L. Gorenjec Podgoriški. V Ljubljani 1886, m. 8, 323 str. Tiskala „Katoliška Tiskarna“. Prav je, da „Matica“ skrbi tudi za zabavno knjižnico, kajti s tem se bode gotovo bolj prikupila tudi prostemu národu.

— „**Letopis Matice Slovenske**“. Uredil Fr. Levce. V Ljubljani 1886, 8, 302 str. Vsebina je mnogovrstna in ima skozi in skozi prav zanimivo in poučljivo berilo. Z vsemi temi tremi knjigami se je „Matica“ letos zelo prikupila svojim društvenikom.

„Družba sv. Mohora“ v Celovcu je letos dala vsakemu društveniku šestero knjig, namreč:

— 1. „**Življenje Marije in sv. Jožefa**“, V. snopič;

— 2. „**Šmarnice ali Romanje v nebeško kraljestvo v Marijinem mesecu**“;

— 3. „**Občna zgodovina**“, XI. snopič;

— 4. „**Slovenski Pravniki**“, IV. snopič;

— 5. „**Slovenske večernice**“, 40 zvezek;

— 6. „**Koledar za leto 1887**“. Veselo pripoznavamo, da ta prevažna družba s primernim berilom bolj in bolj ugaja národu in tudi posameznim stanovom.

— „**Mestnofarna cerkev sv. Jakoba v Ljubljani**“. O posvečevanji l. 1886. dobrotnikom v spomin spisala ondodna kaplana (A. Žlogar in A. Karlin). V Ljubljani 1886, 8, 38 str. Ta zanimiva knjižica natančno popisuje zgodovino farne cerkve sv. Jakoba, našteva velike zasluge g. župnika Rozmana za olupšavo cerkve, kaže, kaj se je letošnje leto lepega naredilo v tej cerkvi in kako se je praznovalo posvečevanje i. dr.

— „**Bukve božje v naravi**“. Spisal dr. Alban Stolz, podomačil P. Hrisogon Majar. O. S. F. V Mariboru, 1886, mala 8, 188 str. Marljivi in spretni g. prelagatelj je s tem delom pokazal, kako se iz tujega jezika prestavlja v slov. jezik z domačo besedo. Knjiga se vé, da je namenjena le bolj odraslim bralcem.

— „**Izidor, pobožni kmet**“. Bukvice ljubim kmetom na korist. Iz nemškega preložil L. Dolinar. Drugi popravljeni natis. V Ljubljani 1886, 1^o, 81 str. Cena 25 kr. Natisnili in založili J. Blaznikovi nasledniki. Ta lepa knjižica je užé sploh priljubljena; toliko bolj priporoča se tedaj drugi natis.

— „**Priče Božjega bitja**“ ali slučaji, ki niso slučaji. Po dr. Kellerju z dovoljenjem poslovenil J. B. I. zvezek. V Ljubljani 1886, 12, 76 str. Založil in prodaja Dragotin Hribar na Bregu,